

Африка - повратак белих господара

Пише: Зоран Милошевић
уторак, 18 октобар 2011 07:06

Неколико добро урађених документарних филмова се врти на западним телевизијама и интернету, а занимљиви су јер се у њима поставља исто питање: да ли су белци рано отишли из Африке? Питање се поставља у контексту појаве, на овом континенту, Кинеза, тачније кинеског капитала.

После Другог светског рата, због јачања антиколонијалних покрета, европске силе су се одрицале својих колонија. До [1990.](#) године преостала је само шачица европских колонија. На Четвртом панафричком конгресу у Манчестеру ([1945](#)), по узору на идеје истакнутих афричких родољуба тражило се самоодређење афричких народа и сједињење афричких држава.

До краја [1960.](#) године независност су прогласиле 23 државе; Године [1963.](#) шефови 30 независни афричких држава су се састали и основали [ОАЈ](#) (Организацију афричког јединства). Циљ је био подстицати политичку и економску сарадњу међу земљама те помагати колонијама у успостављању независности.

Од [1961.](#) до [1974.](#) године независност стиче још 16 земаља. Деколонизација југа завршава се постизањем независности [Анголе](#), [Мозамбика](#) ([1975](#)),

[Зимбабвеа](#)

([1980](#)

) и [Намибије](#)

([1990](#)

), те демократизацијом [Јужноафричке Републике](#)

([1994](#)

).

Историја Африке од 1500. године до краја XX века обилувала је поступцима који немају ништа заједничко са цивилизованим односом према Човеку. Најдраматичнији су, свакако, били робовласништво и расизам, чији су трагови још увек могу наћи у свести белаца. На интернету се могу наћи и оваква (али и много гора размишљања) „Готово цела Африка је била "поробљена", током векова. Освајачи су донели полудивљим народима писмо, културу, образовање. Полудивљи народи су се касније, у XX веку, организовали и основали полуфункционалне државе, често погођене грађанским ратовима, нестабилне. Тај период се назива "Буђење Африке". А ја бих додала и повратак у један кошмар. Једина држава, која је била слободна, али и која је била цивилизована била је Етиопија. Од XVII века до последње деценије 20. века у Јужној Африци је функционисало уређење засновано на заштити беле мањине од крволочних хорди племена.

Француско „лудовање“ у Африци

Иако су, дакле, белци, тачније бели западноевропљани, пет векова газдовали светом, успостављали своје законе, потчињавали друге континенте, пљачкајући их и експлоатишући радну снагу, томе је дошао крај у XX веку. У Африци се појавио афро-центризам, особени вид афричког национализма који је изродио низ ослободилачких покрета који су извели антиколонијалну и социјалну револуцију. Но, данас афро-центризам као да је на издисају. Он није Африку довео до тога да у XXI век буде век Африке, напротив изгубио је снагу и белци се, како сведоче догађаји, поново враћају у Африку.

Тренутно, у Африци „лудују“ Французи. За Французе је Африка као за Русију „Гаспром“. Међутим, „лудовање“ је почела да омета Кина, преотимајући целе сегменте бизниса француским и европским транс-националним корпорацијама. И Француска је одговорила – серијом преврата и колонијалних ратова, које јавност није ни приметила, јер се пажња усмерила на догађања и рат Либији.

Рат у Либији, под чијом маском се данас догађа предаја власти белцима у Африци је дело Француске, мишљење је афричке критичке интелигенције. „Од почетка до краја то је операција Пете републике, иако је Француска у то увукла НАТО, само да би имала маску“. Пета република има велике могућности да утиче на политику и економију црног континента. Француска има мноштво бивших колонија одакле она и данас пљачка тамошње богатство. Трећина данашњих Француских прихода потиче из Африке. Сада тај приход угрожава нови играч – Кина! Кинески бизнис ствара нову реалност у Африци, а то се уопште не свиђа Европљанима, посебно Французима и Енглезима.

На пример, Буркина-Фасо је земља у коју је Кина уложила много новца. Модернизовала је путеве и уз то изградила сву неопходну инфраструктуру – бензинске пумпе, маркете, кафиће, ресторане, болнице, хотеле и мотеле... И живот је букнуо. При томе су Кинези сву ту инфраструктуру поклонили локалном становништву. Они од тога немају никакву корист, али они свој капитал, свој ради и идеје наплаћују робом, сировинама, односно локалним производима. Главни производ је какао. Догодило се чудо. Локално становништво радо продаје Кинезима какао, јер, пре тога, су откупљивачи и европске банке уцењивале становнике и за мали новац откупљивале род какао. Уз то, Европа је остала без какаоа. Сад га треба куповати од Кинеза, разуме се, по вишим ценама. Додатни проблем за Европљане је што 2/3 рода какао није уговорен (авансиран), тако да се може слободно продавати. То су, наравно, Кинези искористили и последњих 10 година убрали кајмак у овом послу.

Преврати: Буркина-Фасо, Замбија...

Док је свет гледао у Либију, Пета република је ван очију медија, извршила преврат у Буркина-Фасо из помоћ специјалних јединица и легије странаца. То се тренутно догађа по целој Африци. Која државе неће да преда власт, бива силом оборена. Под маском „Либија за Гадафија“ или „НАТО за демократију у Либији“ догађа се „чишћење неподобних режима који су се дружили са Кином», од Алжира до Заира. Томе се, наравно, радује «сва 'демократска' Европска унија и САД» (зачудо српски режим још није показао своје одушевљење).

Наравно, методи обарања режима се разликују. Алжир, на пример, има власт састављену од кланова и родбине. Сви они имају шта да изгубе, да „жртвују“! Личне послове са француским компанијама, или децу која се тамо школују или рођаке који живе у Француској. Зато на појаву пукова Легије странаца у Алжиру нико није ни ушима мрднуо. Нико не жели да изгуби своје позиције у Француској. Легија странаца није само део француске армије. Она одлично ради за француски бизнис. Ови момци у униформама увек стоје на располагању француским компанијама „Тотал“ или Аербас, или некој трећој – свеједно је.

Но, присуство Легије странаца не значи да су Французи, тачније њихов председник неке објавили рат. Не! Јер и председник Француске зна да се легија користи за француски бизнис и за добробит Француске. А људска права... Ко још за то мари!

У Замбији је, под великим притиском Енглеске и Француске, друго место у политичкој хијерархији – „добровољно“ предато белцу рођеном у овој држави, Гају Скоту. Ово је пример за цео регион – да се власт у афричким државама преда белцима, сматра политиколог Киситор Нгонг. Гај Скот се родио 1944. године у граду Ливингстон, а завршио је у Енглеској универзитет Кембриџ. Ово именовање, пре свега, треба да утиче на Зимбамбве, где се Роберт Мугабе, који још памти бели расизам и који се опире именовањима белаца у политичку власт своје земље.

Замбијска дијаспора у Лондону је са одобравањем прихватила именовање Скота: „Ово именовање Гаја Скота на дужност потпреседника је добар корак, не толико у смислу управљања Замбијом, већ као пример за осталу Африку. Садашња економска криза и политичка нетрпељивост у Зимбabweу је оно чега се бојао покојни Јан Смит, који је говорио о недопустивости да „влада већина“. Влада већине без поштовања људских права је гора него влада мањине која гарантује право на живот и основне потребе“.

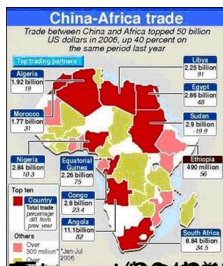
Протерати „жуте ђаволе“

Гај Скот је први белац који је заузео тако високу политичку функцију у постколонијалној Африци. Остаје да се види колико ће реално власти Скот имати и како ће на то реаговати Кинези, који су уложили велики капитал у ову земљу. Скот, није тајна, планира да Кинезе протера и доведе енглеске компаније у Замбију. Управо Скот представља жестоку анти-кинеску групацију у овој афричкој земљи. Ова групација жели да из Замбије протера све „жуте ђаволе“, који уживају, јер експлоатишу локално становништво. Но, до доласка на власт Кота Кинези су постали још моћнији и бројнији у овој земљи. Кинези су преузели главни производ Замбије – мед! Замбија је прва у свету по производњи квалитетног меда, а Кина прва по потрошњи. У производњи меда Кинези су увели свој поредак. Локалним радницима Кинези дају скромну плату, што је за белце било довољно да поведу (успешну) пропаганду против „жутих ђавола који експлоатишу црнце“. И пропаганда је дала резултате. Доста локалних радника, због тога, не воли Кинезе. Други проблем је што кинеске инвестиције у Африку омогућавају да њихови стручњаци и радници проникну у све сфере афричког живота. Кинези нису само присутни као инжењери на градилиштима, већ и у пољопривреди и у индустрији као обични радници – лишавајући радних места локално становништво.

Африка - повратак белих господара

Пише: Зоран Милошевић

уторак, 18 октобар 2011 07:06

САД шаљу трупе у Африку

Одлука америчке администрације да пошаље 100 припадника својих оружаних снага у Африку, представља неуобичајени корак САД, али истовремено наставак њихове нове политике на том континенту, истичу амерички медији (15. октобар 2011.).

Администрација је објавила да шаље тај контингент као помоћ локалним владама у њиховој борби против Божје војске отпора (ЛРА), коју предводи самопроглашени пророк Џозеф Кони, а сматрају је одговорном за небројене злочине у протеклих 24 године постојања.

Иако је званично објашњење је да је то у складу са националим интересима, чињеница је да су Американци досад били несклони слању трупа у „помоћ“ афричким прозападним владама у борби против опозиције. За тај посао су се досада углавном ослањали на бивше европске колонијалне силе.

Афрички аналитичари, пак, сматрају да је „борба против Божије војске отпора“ само „добар изговор“, а да се из брда ваља нешто друго. Јер, да је тако како кажу у Вашингтону да ратују у име хуманитарних циљева, зашто су чекали 24 године? Очигледно је, дакле, да се Американци придружују у прогону Кинеза из Африке, односно како је истакла Хилари Клинтон, „борби против кинеског колонијализма».